

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LISTOPAD 2007 *** ROČNÍK VIII.*** ČÍSLO 11

Cítát inspirující:

Někteří spisovatelé – především autorky zboží pro paní a dívky – uštrikují a vydají i tři čtyři románky ročně, a dokonce se tím prý žíví.

Ivana Blahutová

LETNÍ HŘBITOV

Josef Jindra

Kdo hledá tíhu moudrosti těch míst ?
Nejspíš už básníci nechodí
osudy z cizích náhrobků číst.
Člověk tu byl,
člověk tu žil,
teď leží každý sám za sebe

(úryvek)

LIDÉ, ČTĚTE!

K dnešnímu úvodníku mě navedl článek Čtete více než Evropská unie, který vyšel 1.října 2007 v Mladé frontě DNES (článek lze v celém znění najít na internetu na stránkách www.idnes.cz).

Jak se zpívá v jedné pohádce „Statistika věda je“, a tak dovolte trochu čísel. Není to s námi zase tak špatné, jak se někdy tvrdí, alespoň co se četby týče, protože aspoň jednu knihu za rok přečte 83% Čechů a v průměru každý Čech přečte za rok 16 knih.

Ten celostátní průměr vylepšuji, protože za minulý rok jsem přečetl 72 knih, ale nelekejte se, polovinu tvoří utlé básnické sbírky. Nejvíce času na čtení mám ve vlaku, takže tam se odehrává většina mých „literárních výkonů“. Dokonce mám některá místa spojena s tou kterou knihou, třeba v Hněvčevsi jsme dlouho čekali na vlak v protisměru, takže jsem tam prožil část knihy Autobus sebevrahů od Arto Paasilinna (naštěstí to nebyl Vlak sebevrahů – P.S. že by titul pro příští almanach), ale už se mně taky stalo, že jsem ve Staré Pace čekal, protože u valdovského tunelu skočil sebevrah pod vlakovou soupravu.

Ale zpátky ke čtení. Četnost četby je u nás srovnatelná třeba se Švédskem, Finskem či Británií. A pochopitelně více čtou lidé s vyšším vzděláním, dále ženy víc než muži. Potěšitelné je, že čtou hodně i mladí lidé, např. ve skupině 15 až 24 let čte 86% ! a ve skupině 35 až 44 let dokonce 87%! Průměrně máme doma 274 knih (tak to jsme vysoce nad průměrem) a za poslední rok si koupili v průměru 6,6 knihy a utratili za ně zhruba 1300 korun (zase zcela jistě nad průměrem). Do veřejných knihoven chodí pravidelně jednou za měsíc až 40% Čechů.

Pořadatelé průzkumu se ptali asi 1500 lidí starších patnácti let a chtěli by v letech 2010 a 2013 s průzkumem pokračovat, aby zjistili, jak se to naše četní a vztah ke knihám vůbec vyvíjí.

Myslím si, že na tom se čtením nejsme špatně, ale ... co vy uděláte pro to, abychom v roce 2010 či 2013 nezaostávali? A proto vás vyzývám: Lidé, čtete! Ale čtete ne hlavně kvůli výzkumu, ale protože čtení je zajímavější než všechny ty telenovely, u kterých naše populace podle průzkumů tráví ještě více času. A pak, pamatujete se na jedno staré přísloví: KNIHA PORADÍ, POUČÍ, POTĚŠÍ! Václav

P.S. Ještě k průzkumu. Vždycky se divím, kolik podle průzkumů vypije každý Čech piva, tvrdého alkoholu atd. Někdo to prostě za mě musí vypít, já na oplátku zase přečtu raději nějaké knihy, abych mu to oplatil, protože předpokládám, že na četbu nemá moc času, když se za mě tak obětuje!

VÍTE, ŽE ...

- V listopadu 2000 vyšlo 1. číslo Kobry!

- Literární revue literárního klubu Mádokýš v Martině uveřejnila ve svém letošním pátém čísle, (ročník 4, květen 2007) příspěvky vracející se k Jičínskému poetickému jaru. Článek V Jičíně (nielen) pri víně napsala Lenka Antolíková, Jano Cíger nazval svoje ohlédnutí za jičínskou akcí Jičín ... atakďalej ..., Peter Šrank je v názvu konzervatívni - Jičínské poetické jaro. Další autor, Peter Staríček (bez názvu) se také ohlíží za Jičínským poetickým jarem. Potěšující je, že všechny příspěvky hodnotí JiPoJ kladně.

- Bohumír Procházka se v úterý večer objevil v televizním vysílání ČT 1 v pořadu Události (s titulkem novinář) a komentoval krátce události kolem schůze na jičínské radnici se zástupci americké strany ohledně přestavby bývalých kasáren a přilehlých objektů, za které byla veřejnost vyloučena. Dalším diskutujícím byl i Hynek Zlatník (syn Dragy Zlatníkové).

- Jana Benešová a Draga Zlatníková se zúčastnily jako členky delegace Královéhradeckého kraje literárních akcí v partnerském Banskobystrickém kraji na Slovensku, a to v týdnu od 15. do 19. října (bližší podrobnosti v Kobře).

- Václav Franc získal 2. cenu na 13. ročníku poetické soutěže Mělnický Pegas. Jeho báseň Nádražní motivy vyšla ve sborníčku vítězných prací. Václav Franc vystoupil v rámci dopoledního zahájení s ukázkou z programu Řehečské slepice.

- V Literární revui Mádokýš (číslo 9, ročník 4, september 2007) vyšla ukázka z knihy Václava France František.

- V Nových Novinách vyšel 12.října článek Václava France Dny poezie v Broumově.

- V knihovnicko – informačním zpravodaji U nás, který vydává SVK v Hradci Králové v čísle 3/2007, ročník 17 (vyšlo 14.října 2007) je uveřejněn článek Jany Benešové Literární soutěž festivalu Jičín - město pohádky.

- Milan Kundera dostal Státní cenu za literaturu. Ministerstvo kultury ho ocenilo za české vydání Nesnesitelné lehkosti bytí.

- Hana Runčíková získala 1.cenu na Týništském literárním Parnasu 2007 v kategorii poezie (18-25let), a to za báseň I panny .... Vedle vítězné básně je v Ročence vítězných prací uveřejněna i její další báseň Naše noc.

- Václav Franc získal čestné uznání na týništském literárním Parnasu 2007 v kategorii próza (nad 25 let) za povídku Kořeny. Oceněná povídka byla uveřejněna v Ročence vítězných prací.

- V Rychnovském deníku je v pondělí 5.listopadu 2007 uveřejněn článek redaktorky Barbory Čermákové Psaní básní je odpočinkem, ve kterém se autorka vrací k Týništskému literárnímu Parnasu. Součástí článku je i rozhovor s oceněným autorem Václavem Francem z Nové Paky.

- Bohumír Procházka patří mezi autory, kteří pravidelně přispívají do časopisu Místní kultura. V čísle 11/2007 najdete jeho článek Filmový festival v Malechovicích.

- V pátek 9.listopadu 2007 vyšel v Nových Novinách článek Václava France Poetické nádraží v knihovně, ve kterém autor zve diváky na vystoupení LiSu v rámci Dnů poezie. Dále zde vyšel článek Jany Benešové Knihovna a LiS na Slovensku. Václav

JIVÍNSKÝ ŠTEFAN ZA ROK 2007

Pro vzpomínku na nezapomenutelného jičínského občana Josefa Štefana Kubína rozhodli jsme se již dvanáctým rokem udělit Jivínského Štefana za pozoruhodný kulturní počín roku 2007 a za dlouholetou kulturní činnost.

Nechceme, aby žádné z bohulibých konání zůstalo nepovšimnuto. Rádi pozveme všechny navržené k popovídání, rádi všem poděkujeme. Těšíme se, že čtenáři naší výzvy zavzpomínají na to, co hezkého se v roce 2007 v kultuře na okrese událo a přispějí k nominaci. Návrh na Štefana může provést každý, stačí uvést jméno a adresu nominovaného (jednotlivce či skupiny) a stručné zdůvodnění, jméno a adresu navrhovatele. Své návrhy zasílejte do 31.12.2007 na adresu koordinátora Štefanské komise Bohumíra Procházky, Sokolovská 367, Jičín. E mail :prochor.jc@tiscali.cz, tel. 493 523 492 V nominaci je třeba uvést, zda se jedná o dlouhodobé zásluhy (za nejméně 5 let činnosti), nebo kulturní počín za rok 2007

Štefanská komise&Nadační fond Jičín město pohádky&Knihovna Václava Čtvrka Jičín

ALMANACH ŠRÁMKOVY SOBOTKY 2007

Jsem rád, že i letos vyšel almanach nejúspěšnějších příspěvků a autorů na Šrámkově Sobotce. Omlouvám se, že se k němu vracím až nyní, ale doputoval ke mně až počátkem října.

Na první pohled je vidět, že s literární soutěží v rámci festivalu Šrámkova Sobotka není něco v pořádku. Almanach opět zeštíhlé, chybí v něm i tradiční slovo poroty, ale především je v něm zastoupeno pouze deset autorů či autorek. Věřím porotě, že vybrala skutečně to nejlepší, co soutěžící poslali, ale kde jsou ty doby, kdy se porota prokousávala třeba více než 150. příspěvků. Nakonec si možná řeknete, že kvantita ještě nemusí být kvalita, ale 29 prací v poezii, 18 v próze a jeden v kategorii historicko-vědní, to už je alarmující. Sobotka se počtem příspěvků začíná blížit Rehečské slepici, a z toho rozhodně nemám a nemůžu mít radost. Sobotka pro mě byla ještě na počátku 21. století jakousi první ligu. A kam se propadá nyní?

Ale pojďme k vlastnímu sborníku. Již na první pohled je patrné, že v soutěži získávají ocenění staré známé tváře (Jirásková, Paflapé, Václavíková, Hník, Zelbová atd.) Je to dobře? Literární soutěž by měla být odrazovým můstkem pro mladé autory, nakonec třeba v případě Václavíkové či Hníka, kteří vydali svoje knížky, se tak již stalo. Ale kde jsou další mladí talentovaní autoři?

Teď to vypadá, že se mně sborník nelíbí, ale není tomu tak. Pochopitelně vypadám jako učitel, který nadává žákům, kteří přišli do školy, že jich přišlo tam málo, zatímco těm, co nepřišli je to jedno. Ale ti co přišli, za to pochopitelně nemohou. Právě naopak, oni drží pomyslný praporek soutěže a nemají se za co stydět.

Vítězka poezie Barbora Štanclová (bohužel chybí i krátké představení autorů, což u těch známých zase tak moc nechybí) mě zaujala, resp. její tvorba. Líbí se mi především báseň Jízda. U ostatních autorek (mimochodem zajímavé je, že kromě Ondřeje Hníka jsou to samé oceněné ženy či dívky), mi připadá úroveň různá, některé básně se mně líbí, jiné méně, ale oceňuji i další (např. Monika Petrová za Nedosněnou či Kateřina Komorádová s básní Jsem šmouha na plátně života). Osobně bych ocenil výše, nejen čestným uznáním, Ondřeje Hníka za úryvek z básnické sbírky Tělo, které není. Jeho tvorbu znám i z minulých ročníků (i prozaickou) a myslím si, že o něm ještě uslyšíme.

V próze nakonec nebyla udělena 1. cena, ale chrudimská Jana Jirásková se svou povídkou Utří si nudli (2.cena) kraluje nad ostatními uveřejněnými příspěvky (zase tři ženy a jeden muž). Oceňuji pozorovací talent Jany Jiráskové, hru se slovem a cit pro zkratku v ději, takže v její próze není žádná vata, ale "jde se rovnou na věc". Osobně mě tolik neoslovila Paflapé (Pavla Pazderníková) s povídkou Zvedám

rolety, i když to určitě není špatná povídka. Cenu bych spíše dal Ireně Václavíkové za její povídku Hermína Motýlová. Obdivuhodně zvládla v krátké povídce popsat to, co by vystačilo na román. Jediný muž oceněný v próze, Jan Cempírek, mě příliš neoslovil. Na rozdíl od kolegyň je jeho povídka Autostop na jih příliš upovídaná. Navíc podobné prózy v různých obměnách jsou často zpracovávány, prakticky od poloviny povídky jsem tušil její konec a věřil, že autor přijde s něčím neobvyklým, nějakým šokujícím závěrem, ale nedočkal jsem se. Ale i zde se dá říct, že autor námět zvládl a asi v té chudé nabídce patřil k těm nejlepším.

O historicko - vědní kategorii s jediným účastníkem Mgr. Alešem Fettersem, který napsal práci o soboteckém rodákovi RNDr. Karlu Samčíňákovi, nemohu podat žádnou zprávu, protože v almanachu je o ní jen povinná oznamovací věta pro úplnost. Ale věřím, že by stála za přečtení.

Když si tak listuji v almanaších uplynulých ročníků, pokládám si otázku, co bude s literární soutěží Šrámkovy Sobotky, až Hníkové, Jiráskové, Václavíkové a další, kteří vítězili v uplynulých ročnících, překročí věkový limit. Nebo že by nakonec "vstali noví básníci a prozaici" a zachránili soutěž, která se tímto tempem sune na okraj zájmu.

Václav

BEZRUČ VE FRÝDKU - MÍSTKU

Dne 8.října 2007 v 13.30 hodin byla ve Frýdlantě n.O. sehrána scénka, kterou na námět Václava France napsal Mgr.Miloslav Oliva. Na poštu přicházeli postupně Maryčka Sagonová (hostinská,kde za ní chodil P.B.), přítel kantora Halfara,slečna Doda (přítelkyně) a čeladenský slavík učitel Josef Kalus. Vladimíra Vaška hrál Jiří Figura. Všechny osoby se skutečně mohly mezi lety 1891-1893 na místecké poště s V.V. sejít.

Tuto světovou premiéru sledovalo 50 nadšených diváků (včetně zástupce MěÚ Mgr.Baranové), kteří ocenili závěrečnou děkovačku neutuchajícím potleskem.

Ihned po představení byl divadelní soubor (Literární klub Petra Bezruče) objednan do obce Ostravice,kde bude 28.11.2007 v 17.00 hodin se konat první repriza.

Zdravím všechny spřátelené jičínské literární duše.

Jiří Figura /George/

P.S. Kniha František odhání všechny chmury a připravuje blahodárny klidný spánek

ZAJÍMAVOSTI NA WEBU ... MÄDOKÝŠ

www.medokys.szm.sk

Zájemcům o stránky martinského klubu Mädokýš můžu vřele doporučit - www.medokys.szm.sk . Na jeho stránkách můžete najít řadu zajímavých odkazů na slovenskou literární scénu, na tvorbu členů, ale především na jejich zajímavý stejnojmenný časopis (Ize jej i stáhnout).

Revue Mädokýš vznikla v roce 2004 a mám radost, že na počátku ji inspirovala naše Kobra, nakonec i v obsahu Mädokýše a Kobry najdete podobné rubriky (např. Řekni mi, co čteš ... či Trošku z rožku literatury).

Pochopitelně, že slovenský časopis má svoje "specifiká", podílí se na jeho tvorbě větší kolektiv přispěvatelů, najdete zde i teoretické texty a návody, jak psát. Je zde i více vlastní tvorby autorů a autorek, pochopitelně nechybí informace z akcí, soutěží a další propozice chystaných soutěží.

Oceňuji, že Mädokýš vydržel, naopak se stále zlepšuje jeho kvalita (nejen obsahově, ale i technické zpracování). Šéfredaktor a prezident Mathej Thomka má kolem sebe kolektiv spolupracovníků (Ján Cíger, Peter Piatko, Peter Staríček, ...), takže doufám, že se na stránkách Kobry zase někdy potkáme s naším spřáteleným Mädokýšem.

A ještě jedna potěšující zpráva. Z literárního klubu Mädokýš se v těchto dnech stává občanské sdružení, což literátům z Martina a okolí přinese jistě další zviditelnění na slovenské literární scéně, možnost snadněji dosáhnout na granty a ještě lépe se prezentovat na nejrůznějších akcích. Martinský klub je zároveň jedním z hlavních organizátorů tzv. Memoranda literárních klubů, které bylo podepsáno v rámci 53. ročníku Hviezdoslavova Kubína. Jehož cíle jsou shrnuty v následujících slovech: koordinácia činnosti literárnych klubov Slovenska - podpora činnosti a spolupráce literárnych klubov Slovenska - zjednocovanie postupu pri rokovaní s oficiálnymi verejnými, štátnymi, kultúrnymi

a spoločenskými orgánmi a inštitúciami - spolupráca so združeniami aj s jednotlivcami s rovnakými, alebo podobnými cieľmi v rámci celého Slovenska a tiež so zahraničnými organizáciami - vytvorenie spoločného informačného, komunikačného a publikačného priestoru - organizovanie spoločných programov a stretnutí súvisiacich s plnením cieľov združenia

Mädokýš stoupá vzhůru, přeji všem jeho členům hodně literárních úspěchů a věřím, že zkušenosti našich slovenských kolegů mohou přinést inspiraci i jičínskému LiSu nebo i ostatním spolkům a sdružením v České republice!

Václav

NAD NOVOU KNÍŽKOU VÁCLAVA FRANCE

Přemýšlela jsem, proč je mi tak hezky po přečtení „Františka“, nové úsměvné knížky autora Václava France. A pak jsem na to přišla. Toto drobné prozaické dílko, vydané v letošním roce spojením dvou nakladatelství – Dauphin a Protis - v projektu „Družstevní práce“, má plné právo užití značky LitArt nadačního fondu, který má za cíl nacházet budoucí klasiky.

Upřímné vyznání a pozvánka do křehkého světa autorova dětství je totiž nejen tichým zastavením a úvahou nad smyslem žití, ale především odhalením charakterů hlavních postav a nahlédnutím do nejtajnějších zákoutí lidské duše.

Tím, že autora Václava France znám osobně a vím o jeho citlivém a pečlivém přístupu nejen k jeho plodné prozaické i básnické tvorbě, ale i k lidem v jeho blízkosti, k práci i k životu vůbec, mohu směle potvrdit, že lapidárním podáním díla, svým křehkým vyznáním a pravdivou, až dojemnou výpovědí, mi v celkovém hodnocení připomíná projev klasických velikánů českého umění, mezi něž bezesporu patří spisovatelé Karel Poláček, František Nepil a malíř a grafik Jiří Anderle. I Václavu Francovi byl totiž Osudem dán podobný dar vytvářet pestrou mozaiku ze střípků nejkrásnějšího období života, dětství, ale i schopnost ztvárnění detailů vybraných postav, přírodních jevů i běžných věcí kolem nás. Nevíravé, a přitom veselé ladění příběhů, čerpaných z prvních opravdových zkušeností autora s Životem, je skvělým ukazatelem a správnou směrůvkou do stanice Dobra a Pochopení, které nejsou pokaždé zřetelné v mapách mnohých z nás.

Nebojme se proto nahlédnout do Václavova Ateliéru s tichým zaklepáním, porozuměním a lidskou pokorou. Dnes již oblíbený autor si takový přístup jistě zaslouží...

V Mělníku 5. listopadu 2007

Jindra Lírová

Pozor! Pozor! Přijíždíte do stanice Poetika nad Rýmem!

Vtipná koláž poezie 20. století, kdy do fiktivní stanice přijíždějí literáti a ohlížejí se za svým životem a tvorbou. Výpravčím na nádraží je rovněž jeden z autorů, který odhalí svou identitu až v závěru pořadu! Pořádá literární spolek LiS se spoluprací s jičínskou knihovnou.

**Ve středu 14.listopadu 2007
v Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně**

Vůně slunečnice Povídky současných řeckých spisovatelek (Vydala Marie Chřibková v roce 2000)

Při našich cestách po literární mapě světa se tentokrát zastavím v Řecku, kam mě přivedla kniha současných řeckých povídek Vůně slunečnice. Najdete v ní šest povídek autorek narozených v 50. a 60. letech 20. století. Jestliže bych měl najít spojující linii všech šesti uvedených povídek, potom jsou to vztahy, ať už mezi mužem a ženou nebo obecně.

Hlavní hrdinky povídek řeší peripetie manželství, kdy v jedné povídce (Soti Triantafillou - Restaurace zvaná Le Ventre de Paris), která se odehrává v období mezi dvěma světovými válkami, vadí vypravěččině dědečkovi, že jeho mladá žena neumí vařit. Hlavní hrdince povídky Ioanny Karystiani Šup šup zase vadí, že její manžel si odbývá svoje manželské povinnosti v posteli velmi rychle, takže ona "z toho" vůbec nic nemá.

Další hrdinka povídky Ersi Sotiropoulou Skoroperlička při setkání s přáteli zjišťuje, že jí je její manžel nevěrný, ale netuší že ji podvádí s její přítelkyní.

Amanda Michalopoulou v povídce Žlutí motýli vykreslila ženu, kterou pozoruje neznámý muž, ona předpokládá, že je to její potencionální nápadník, kterého očarovala svým zjevem. Až v závěru je tímtéž mužem okradena.

Angela Kastrinaki řeší v povídce Na horách vztah dvou žen, které se vydají na výlet do hor. Zyranna Zateli umístila děj povídky O příběhu, který se nestal do cizí země (sama žije střídavě v Aténách v Paříži a Portugalsku). Děj se odehrává v městečku Busbachu, kde sídlí americká posádka a spousta cizinců, převážně Jugoslávců a Turků. Začíná pracovat jako servírka, ale zjišťuje, že tato profese je pouze zástěrkou pro jisté erotické služby, se kterými počítá její zaměstnavatel. Po různých peripetiích končí u syna pastora Alexe, který se rozešel s ženou, s níž žil pět let. Nakonec ale utíká i od něj a vůbec z městečka Busbachu. Až následně se dovídá, že Alex ženu uškrtil jedenáct dní před jejím příchodem do městečka a mrtvolu ukryl ve sklepe.

Všechny povídky mě zaujaly, zvláště pak povídka Šup šup, kdy hlavní hrdinka se vdá za muže Kostakise, slabého a nerozhodného muže, aby se neopakoval osud její sestřenice, kterou silný muž bil, až skončila sebevraždou. Moudrost hlavní hrdinky překonává všechny manželské nesnáze, takže nakonec pomalu stárne se svým mužem, aniž by její sexuální život dospěl k poznání orgasmu.

A dovolím si i malou citaci z povídky Šup šup, která by mohla sloužit i jako malý návod, jak překonat manželské krize, aby se zlepšila neradostná statistika rozvodů:

"Manželství je totiž kniha se svatební fotografií na obálce, ale uvnitř jsou všechny stránky potřhané, až na jednu, kde jsou vypsána všechna oblíbená domácí jídla.

... Každý, kdo má uši, ví, že se lidi rozvádějí nejen kvůli sexu, ale taky kvůli nepovedeným omáčkám.

... pravý důvod hádek se v duši člověka tak nějak zakamufluje a vzduchem pak létají projektily neznámého původu ..."

Po přečtení knihy jsem si položil otázku: Čím se liší řecké autorky třeba od našich autorek? Ale nic zvláštního jsem nenašel. Touží po lásce, harmonii, štěstí, ale žádný spolehlivý recept na bezproblémový život také neobjevily. Takže jim nezbyvá než dál hledat ve svých povídkách.

Václav

Nobelovu cenu za literaturu dostala Doris Lessingová

(převzato z internetu) Britská spisovatelka Doris Lessingová získala letošní Nobelovu cenu za literaturu. Narodila se jako Doris May Taylerová britským rodičům v dnešním Íránu 22. října 1919. V roce 1925 se rodina s vidinou zbohatnutí přestěhovala do Afriky na území dnešní Zimbabwe, sny o úspěšné farmě se ale nenaplnily. Z dětství v Africe těží její románová prvotina Tráva zpívá. Její dospívání a příklon ke komunismu se zrcadlí v pentalogii Children of Violence. K jejím nejslavnějším dílům patří The Golden Notebook, Memoirs of a Survivor a The Summer Before the Dark. Česky vyšly Africké povídky, Mraveniště, Hra s tygrem či Muž a dvě ženy. Její prózy zpracovávají témata autobiografická i sociální a politické zápasy. Psala i psychologické thrillery a nevyhnula se ani oblasti science fiction. Kvůli románu The Golden Notebook bývá někdy považována za feministickou spisovatelku, ale ona sama se od feministického hnutí distancovala.

Doris Lessingová je teprve jedenáctou ženou, která obdržela tuto cenu, považovanou za nejvyšší možné vyznamenání pro spisovatele. Minulý rok získal Nobelovu cenu za literaturu turecký autor Orhan Pamuk a předloni Brit Harold Pinter.

Akademie popsala Lessingovou jako autorku, která s ženskou zkušeností zkoumá rozdělenou civilizaci se skepticismem, zápalem a vizionářskou silou.

MĚLNICKÉ PEGASÁCKÉ VINOBRANÍ

Když jsem v pátek k večeru 19.října šel od vlakového nádraží, všimnul jsem si plakátu, zvoucího na sobotní dopoledne a udílení cen na 13.Mělnickém Pegasu, že na akci vystoupí také členové jičínského LiSu. Na jednu stranu mě tato informace potěšila, na druhou stranu jsem si říkal, že to bude na mně.

Ale sobotní dopoledne bylo v obvyklém rytmu. Uvítání organizátorkami matkou i dcerou Líbalovými, Jindrou Lírovou, Jardu Schnerchem a dalšími a dalšími známými tvářemi. Program začal přesně v 10 hodin. Vystoupili v něm žáci a žákyně jedné z místních škol (tuším druhé třídy) pod vedením paní učitelka, která si také tyká s múzou. Zazněly flétničky, recitace a zpěv. Vzpomínal jsem na dětská léta, že i já podobně začínal na různých besídkách a schůzích. Bylo to milé a příjemné, při závěrečné písničce Prosinec z dílny Uhlíř – Svěrák, jsem byl naměkko. Pak přišla trojice starších hudebníků, kteří zvládli svoje party mistrovsky. A následovala moje chvílka. Představil jsem LiS a Řehečskou slepici (rozdával letáčky na další ročník), Kobru a ČAJ, přednesl ukázkou z vystoupení na Slepici, a to ze života Fráni Fraňka a za spolupráce pana Josefa Kubiase z Mělníka, průvodce celým pořadem, scénku o neúplatném literárním kritikovi Pravdovi. Scénky byly přijaty hledištěm kladně, ale přece jenom to chtělo trochu krátit. Následovalo slovo poroty a krátká přestávka, opět nechyběly sponzorské koblíhy.

Po přestávce představili recitátoři Alena Krtilová a Miroslav Siegl tvorbu oceněných autorů. Letošního Pegasu se zúčastnilo 69 autorů ve čtyřech kategoriích, a tak následně organizátoři rozdělili ceny nejúspěšnějším. V mladších kategoriích se objevovala spíše nová jména, ale cenu si odnesla třeba Hana Šustková z Úpice (oceněná i na Slepici), dále pražská Ingrid Hanušová (představena v ČAJi) nebo Dana Šubrtová z Kosmonos. Její manžel, Pavel Šubrt nakonec vyhrál i nejprestižnější čtvrtou kategorii a já za ním obsadil krásné 2.místo! Organizátoři opět vydali sborníček s mou básní.

A zase následovalo velké loučení starých přátel, Josef Kubias nás pozval na další ročník. Nejvytrvalejší navštívili restauraci „Skleník“, kde ještě hodnotili všechno, co se literatury týče. Jak jinak, když jsme na Mělníku, než při víně, jsem pak setrval společně se Zdenou Líbalovou a Jindrou Lírovou nejdéle s tím, že se opět sejdem za 14 dní v Týništi na tamním Parnasu.

Organizátorům, především hlavní organizátorce Zdeňce Líbalové, děkuji za další podařený ročník soutěže. Nechť má další, již 14.Mělnické poetické vinobraní, jiskru a dlouho po něm v ústech

zůstává příjemná chuť, která nás básníky nutí, přijet zase koncem října 2008 do města na soutoku dvou největších českých řek! Václav

OTÁZKA PRO ... Janu Benešovou

Jak bylo na Slovensku, kde jste společně s Dragou Zlatníkovou reprezentovaly Královéhradecký kraj?

Měli jsme se úžasně (já, Draga a zástupci SVK Hradec Králové). Starali se o nás jako o opravdu nejmilejší a velice vítané hosty. Jen, bohužel, nebylo počítáno ani s minutkou volného času. Byli jsme stále v poklusu. Program moc zajímavý ale vysilující.

V pondělí, hned po příjezdu, jsme se byli představit v knihovně, která nás pozvala – ŠVK Banská Bystrica. Po večeři jsme stihli studentské divadlo a padli jsme.

V úterý jsme byli v Kremnici v muzeu mincí a v knihovně a také se pokochat místním hradem a kostelem. Odsud jsme bez možnosti vydechnutí a převléknutí jeli do Zvolena do divadla.

Krásný program byl ve středu, kdy jsme se vydali po stopách B. Němcové. Jeli jsme do Horné Lehoty, kde žil Samo Chalupka, pak do Brezna a nakonec jsem v rychlosti viděli Chopok. Počasí vyšlo, bylo na co se dívat. Večer jsme se sešli s ruskou delegací - s kolegyněmi z Moskevské knihovny.

Ve čtvrtek jsme strávili několik hodin v Banské Bystrici v knihovně a odpoledne asi 2,5 hod s jejich literárním klubem Litera 2 . Představila jsem náš LiS, předala materiály. Draga hovořila o překládání, přečetla své básně i dva překlady. Slováci reagovali velice vstřícně, bylo to příjemné setkání. Samozřejmě jsem je zvala na případné další Jičínské poetické jaro a slíbila, že pošleme pozvánky. Jana Benešová

Václav Franc a Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně Vás zvou
na autorský večer
NĚCO NA ZUB PRO ZUBÁŘE A JEJICH PACIENTY,

který se koná ve středu 12.prosince 2007
v 18 hodin v jičínské knihovně.

Václav Franc zde představí stejnojmennou knihu, která vychází
v nakladatelství Alfa - Omega !

HANČIN ZLATÝ PARNAS

V sobotu 3.listopadu ráno jsem přistoupil v Borohrádku do vláčku mířícího do Týniště. V jediném vagónku mě překvapila Hana Runčíková, která jela z místa svého současného působení, tedy z Olomouce, také na slavnostní vyhlášení 8.ročníku soutěže literátů – amatérů Týnišťský literární Parnas. Dvě stanice rychle utekly, a tak jsme vystoupili na nádraží a směřovali ke kulturnímu centru, kde se vyhlášení konalo. Cestou jsme potkali dvě redaktorky deníků Bohemia, ptaly se nás, kde se tady koná onen pověstný Parnas. Původně jsem je považoval za soutěžící, ale nakonec nám prozradily svoji pravou totožnost.

A přímo v jámě lvové jsem už poznával známé tváře, porotce Jana Štefka, maminku hlavní organizátorky Jitku Pažitnou a potom samozřejmě i její dceru Jitku Březkovou. A další a další tváře. Potěšilo mě i setkání s mělnickými básnířkami L + L (Líbalová + Lírová) a třeba i s autorkou oceněnou na Řehečské slepici Hanou Šustkovou (do Vánoc ji vyjde v Alfe-Omeze sbírka poezie).

Vlastní akce začala tradiční řečí poroty a následně autoři mohli využít možnosti s porotou pohovořit. Já v té chvíli poskytoval rozhovor redaktorkám Rychnovského deníku. Následovalo předání cen oceněným autorkám a autorům. A nastalo pro nás z LiSu příjemné překvapení. Soutěže se zúčastnilo celkem 21 autorů, ale v silně obsazené kategorii Poezie B (18 – 25 let) si palmu vítězství odnesla Hana Runčíková. Bylo to Hančino první velké vítězství na literární soutěži a měla z něj obrovskou radost. Z dalších známých autorek byla oceněna v kategorii prózy Hana Šustková za povídku Plísň Otroka.

Absolutní vítězkou se stala Jindra Lírová z Mělníka, a to v kategorii Poezie C (nad 25 let), Zdenka Líbalová v této kategorii získala 3.cenu. Takže náš stůl byl bohatě oceněn, zvláště když jsem i já přispěl čestným uznáním. Následovalo čtení vítězných prací trojicí porotců či organizátorů.

Řekl bych, že letošní Parnas byl programově lépe zvládnutelný, dopoledne mělo spád a ubylo obecných řečí o psaní, které mnohdy autorům stejně nepomůžou. Oceňuji pochopitelně i letos vydanou Ročenku vítězných prací, i když mi připadala nějak hubenější oproti minulým ročníkům (nakonec mám pocit, že i počet soutěžících byl nižší).

Organizátorům nutno poděkovat, sice stále trvají na bodovém systému hodnocení, ale snaží se každý ročník vylepšovat. Škoda že se soutěže neúčastní více mladých začínajících autorů, na které by se parta kolem Jitky Březkové měla zaměřit především. Je opravdu těžké radit, autorům, kteří už mají větší literární zkušenosti než porota, jak

řekl porotce Jan Štefek ve svém vystoupení. Ale kdo by potom soutěžil třeba v kategoriích nad 25 let, když většina lidí už nějakou tu knížku či sbírku vydala (Franc, Líbalová, Lírová a možná i další). Nakonec dnes vydávají i mladší – viz vzpomínaná Šustková.

Celou akci jsme následně zhodnotili s dvojicí mělnických básníků v nedaleké restauraci. Pochopitelně nechybělo víno a slavnostní přípitek na literární úspěchy Hanky Runčíkové, která musela odcestovat zpátky do Olomouce.

Letošní Parnas se vydařil, měl jsem radost, že Hanka vyhrála a doufám, že v příštích letech na tento úspěch naváže i na dalších soutěžích.

Václav

P.S. A na závěr dobrá zpráva pro porotu: V příštím roce do Týniště rád opět přijedu, ale už ne jako soutěžící, ale pouze jako divák!

INFORMACE ZE SCHŮZKY LISU

Ve středu 7.listopadu 2007 se konala schůzka LiSu, které se účastnilo 10 členů. Projednával se především program k vystoupení 14.listopadu 2007 v rámci Dne poezie. Schůzka účinkujících je ve středu od 17 hodin, akce začíná o hodinu později.

Dále se projednával almanach, dosud poslalo příspěvky 6 autorů a autorek (Procházka, Runčíková, Pluhařová, Jindra, Franc, Teslík). Termín dodání příspěvků byl naposledy prodloužen na 11.listopad 2007, po tomto termínu je almanach uzavřen a bude jednáno dále pouze s autory, kteří se sborníku účastní. Pokud máte možnost sehnat sponzory, učiňte tak a neprodleně informujte Janu Benešovou.

Další „předvánoční“ schůzka se koná ve středu 5.prosince 2007 od 17 hodin. O týden později, 12.prosince 2007, se koná autorský večer Václava France Něco na zub pro zubaře a jejich pacienty (začátek v 18 hodin).

LiS vystoupí v Nové Pace s programem o Petru Bezručovi, a to ve středu 16.ledna 2008, sraz účinkujících opět o hodinu dřív v knihovně v Nové Pace v 17 hodin!

Jana Benešová a Draga Zlatníková informovaly o své cestě do Bánské Bystrice, Václav Franc o akcích na Mělníku a v Týništi. Prochor vyzval k nominacím na Jivínského Štefana a o možnosti zapojit se do projektu Pohádka po celý rok!

Václav

Z TVORBY HANY RUNČÍKOVĚ

***

Tak dlouhá cesta

A najednou
přímý náraz do zdi

Tak dlouhá cesta
zpět

***

Moje srdce pobloudilé
jak tě utišit?
Má poblouzněná duše
jak tě zkonejšit?

Skrýváte se v mé hrudi
a nedáte mi spát
Ta tíha vaše je hrozná
- až chce se umírat

***

Jedna část mého já
navždy už bude bdít
u tebe

Dej, ať ji nikdy neztratím

Touha

Přichází s tmou
a se šerem

Ztichlým letním večerem
jak její temné spřežení
plují oblaka - vraníci vznešení
tajemní svůdní
tak tiše jdou...

... a mě vláčí za sebou

Monika Eberlová je nejen autorkou, ale i náruživou fotografkou, jak dokazuje snímek z Martinské poetické jeseně.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 8. Číslo 11. Listopad 2007.

(13. listopadu 2007)

www.kobra.zde.cz